

POSTANOWIENIE

26 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 26 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego
w C.

z udziałem J. K.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

na skutek skargi kasacyjnej J.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 9 stycznia 2025 r., [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od uczestnika J. K. na rzecz wnioskodawcy Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w C., 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia uczestnikowi do dnia zapłaty.

(M.T.)

UZASADNIENIE

Uczestnik J.K. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z 9 stycznia 2025 r., zaskarżając je w całości. Jako podstawę do przyjęcia skargi kasacyjnej wskazał na jej oczywistą zasadność, podnosząc

naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. oraz 373 ustawy prawo upadłościowe.

W odpowiedzi na skargę, Skarb Państwa - Naczelnik Urzędu Skarbowego w C. wniósł o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi, względnie o jej oddalenie. Wskazał, że skarga kasacyjna podlega odrzuceniu, gdyż zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie podlega ocenie przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący potrzebę rozpatrzenia jego skargi wiąże z wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jak już wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze prima facie zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności występuje wtedy, gdy bez wątpienia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Skarżący musi więc wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (zob. postanowienie SN z 18 czerwca 2008 r.,

III CSK 110/08), a wydane orzeczenie na skutek tego naruszenia jest oczywiście błędne. Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza stanowiska o oczywistej zasadności skargi uczestnika. W niniejszej

sprawie zarzuty skargi sprowadzały się w istocie do polemiki z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez sąd odwoławczy. Prawdłowo Sąd odwoławczy uznał za bezzasadny zarzut naruszenia art. 373 ust. 1 i 2 pr. upadł. Skarżący upatrując naruszenia tego przepisu, wskazał, że Sąd nie ustalił precyzyjnie stopnia obniżenia wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa i rozmiaru pokrzywdzenia wierzycieli. Słusznie Sąd odwoławczy wskazał, iż dopuszczalność orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej nie jest uzależniona od określenia procentowo lub kwotowo obniżenia wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa lub rozmiaru pokrzywdzenia wierzycieli (zob. postanowienie SN z 12 marca 2021 r., I CSKP 49/21). Skarżący nie wykazał, w jakim zakresie Sąd drugiej instancji miałby dopuścić się uchybienia. Argumentacja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazująca ogólnie na oczywistość postawionych zarzutów kasacyjnych nie świadczy o spełnieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Trzeba też zwrócić uwagę, że stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z tego względu zarzuty naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. nie mogą być w ogóle podstawą skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; oraz wyroki SN: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06; z 8 maja 2008 r., V CSK 579/07; z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12; z 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12; z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15; z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17) i tym samym nie mogą uzasadniać tezy o jej oczywistej zasadności.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §8 ust. 1 pkt 3 w zw. z 10 ust.4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(M.T.)

[a.ł]